

Arrest

nr. 141 766 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 13 april 2014 bij een politiecontrole aangetroffen op het Belgische grondgebied.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 april 2014 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 17 september 2014 werd verzoeker opnieuw aangetroffen bij een politiecontrole en nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“De heer / mevrouw die verklaart te heten
naam: [E.R.A.]*

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 17.10.2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort.

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist in een tweede exceptie de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“Verzoeker heeft een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen omwille van het gebrek aan een geldig visum in zijn paspoort.

Verzoeker begrijpt niet in welke zin deze een gevaar voor de nationale veiligheid betekent.

Bovendien zou de intentie om te huwen van verzoeker hem niet automatisch het recht op verblijf geven. Hij zou naar zijn land van herkomst kunnen terugkeren om een visa te verkrijgen.

Verzoeker is inderdaad in Marokko gehuwd dd. 01.04.2014 (stuk 3) met mevr. [C.S.], van Marokkaanse nationaliteit doch met onbeperkt verblijfsrecht (stuk 4), waarbij de erkenning van dit huwelijk aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd. (stuk 5)

Hoewel de periode van gemachtigd verblijf van verzoeker werd overschreden zoals bepaald in artikel 6 van de Vreemdelingenwet voor een aanvraag tot gezinshereniging, is verzoeker echter wel van mening dat uitzonderlijke omstandigheden hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst.

Hij zal dan, in navolging van de brief van de Stad Antwerpen ook een schriftelijke, aangetekende aanvraag tot regularisatie richten aan de burgemeester van de stad Antwerpen. (stuk 6)

Verzoeker is recent vader geworden van [E.R.I.], geboren op 14.08.2014. (stuk 7)

In het kader van artikel 8 EVRM, recht op gezinsleven, meent verzoeker dan ook absoluut niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst nu zijn bijstand in deze prille periode van zijn kersverse dochter uiterst noodzakelijk is.

Dit zeker gelet mevr. [C.S.], vrouw van verzoeker, complicaties heeft opgelopen ingevolge de bevalling per keizersnede. Mevr. [C.] heeft hierdoor een verlamming van haar benen opgelopen waarvoor momenteel een onderzoek naar een medische fout loopt (ziekenhuis Jan Palfijn).

Verzoeker heeft daarenboven geen enkele band meer met zijn land van herkomst. Verzoeker wenst uiteraard zijn echtelijke band te onderhouden. Een aanvraag vanuit zijn land van herkomst bij de Belgische diplomatie zal uiteraard enige tijd in beslag nemen.

Uitzonderlijke omstandigheden, nl. de geboorte van zijn kind, de medische toestand van zijn vrouw en het beleven van zijn huwelijks-gezinsleven, maken het noodzakelijk dat verzoeker de aanvraag in België zelf dient in te dienen.

Verzoeker vraagt dan ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.”

4.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoekers echtgenote, net zoals hij, de Marokkaanse nationaliteit heeft en in Marokko werd geboren en opgroeide, zodat mag worden aangenomen dat zij vertrouwd is met de Arabische taal en de levenswijze in dat land. Waar verzoeker stelt dat zijn echtgenote een verlamming heeft opgelopen aan haar benen, moet worden opgemerkt dat hij geen stukken overmaakt teneinde aannemelijk te maken dat deze bewering enige grond heeft en dat ook geenszins blijkt dat zijn echtgenote, zo zij effectief een medisch probleem zou hebben, hierdoor niet zou kunnen reizen of dat zij enkel in België zou kunnen verblijven. Aangezien het kind van verzoeker nog zeer jong is dient tevens te worden gesteld dat dit kind zich nog gemakkelijk zal kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10). Daar verzoeker, volgens de aan de Raad voorgelegde documenten, pas op 12 oktober 2011 Marokko verliet en hij dus zevenentwintig jaar in dat land verbleef en gelet op het feit dat er, volgens de voorgelegde huwelijksakte, nog familieleden van verzoeker in Marokko wonen kan verzoeker ook niet voorhouden dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker of

dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.2. Verzoeker betwist daarnaast niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum. Verweerder diende, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu – nu geenszins blijkt dat meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag van toepassing waren – dan ook over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.3. Verweerder heeft voorts, conform met wat is voorzien in artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bepaald dat verzoeker over een termijn van dertig dagen beschikte om vrijwillig het land te verlaten. Een schending van voormelde wetsbepaling kan derhalve niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK